

675**ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OBRONY NARODOWEJ**

z dnia 10 sierpnia 1998 r.

w sprawie rozciągnięcia przepisów ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej na działalność kulturalną prowadzoną w jednostkach organizacyjnych podległych lub nadzorowanych przez Ministra Obrony Narodowej.

Na podstawie art. 39 ust. 2 ustawy z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (Dz. U. z 1997 r. Nr 110, poz. 721 i Nr 141, poz. 943) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustawę z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (Dz. U. z 1997 r. Nr 110, poz. 721 i Nr 141, poz. 943), zwaną dalej „ustawą”, stosuje się do działalności kulturalnej prowadzonej w jednostkach organizacyjnych podległych lub nadzorowanych przez Ministra Obrony Narodowej, z wyłączeniem przepisów: art. 9, art. 15 ust. 2—5, art. 16 ust. 2, art. 18 ust. 2, art. 19 ust. 4 i 5, art. 21a, art. 21b, art. 22, art. 27—29, art. 32 oraz art. 41—43.

§ 2. Art. 6 ustawy nie stosuje się do żołnierzy zawodowych pełniących służbę w instytucjach kultury Ministerstwa Obrony Narodowej.

§ 3. Traci moc rozporządzenie Ministra Obrony Narodowej z dnia 5 października 1993 r. w sprawie rozciągnięcia przepisów ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej na działalność kulturalną prowadzoną w jednostkach organizacyjnych podległych lub nadzorowanych przez Ministra Obrony Narodowej (Dz.U. Nr 96, poz. 439).

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Obrony Narodowej: w z. *R. Szeremietiew*

676**ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OCHRONY ŚRODOWISKA, ZASOBÓW NATURALNYCH I LEŚNICTWA**

z dnia 11 sierpnia 1998 r.

w sprawie szczegółowych zasad ochrony przed promieniowaniem szkodliwym dla ludzi i środowiska, dopuszczalnych poziomów promieniowania, jakie mogą występować w środowisku, oraz wymagań obowiązujących przy wykonywaniu pomiarów kontrolnych promieniowania.

Na podstawie art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 31 stycznia 1980 r. o ochronie i kształtowaniu środowiska (Dz. U. z 1994 r. Nr 49, poz. 196, z 1995 r. Nr 90, poz. 446, z 1996 r. Nr 106, poz. 496 i Nr 132, poz. 622, z 1997 r. Nr 46, poz. 296, Nr 96, poz. 592, Nr 121, poz. 770 i Nr 133, poz. 885 oraz z 1998 r. Nr 106, poz. 668) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) dopuszczalne poziomy elektromagnetycznego promieniowania niejonizującego, jakie mogą występować w środowisku,
- 2) szczegółowe zasady ochrony ludzi i środowiska przed elektromagnetycznym promieniowaniem niejonizującym w postaci:
 - a) pól elektrycznych i magnetycznych stałych,
 - b) pól elektrycznych i magnetycznych o częstotliwości 50 herców (Hz), wytwarzanych przez stacje i linie elektroenergetyczne,

c) pól elektromagnetycznych o częstotliwościach od 1 kiloherca (kHz) do 300 000 megaherców (MHz), wytwarzanych w szczególności przez urządzenia radiokomunikacyjne, radionawigacyjne i radiolokacyjne,

zwanymi dalej obiektami, źródłami albo urządzeniami wytwarzającymi elektromagnetyczne promieniowanie niejonizujące,

- 3) wymagania obowiązujące przy wykonywaniu pomiarów kontrolnych elektromagnetycznego promieniowania niejonizującego.

§ 2. 1. Dopuszczalne poziomy elektromagnetycznego promieniowania niejonizującego, o którym mowa w § 1, charakteryzowane poprzez wartości graniczne wielkości fizycznych, zawiera, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, załącznik do rozporządzenia.

2. Na obszarach zabudowy mieszkaniowej oraz na obszarach, na których zlokalizowane są zwłaszcza szpitale, żłobki, przedszkola, internaty — składowa elektryczna elektromagnetycznego promieniowania niejo-

nizującego o częstotliwości 50 Hz nie może przekraczać wartości 1 kV/m.

3. Dopuszczalnych poziomów elektromagnetycznego promieniowania niejonizującego, określonych w załączniku, nie stosuje się w miejscach niedostępnych dla ludzi.

§ 3. Jeżeli w otoczeniu obiektu wytwarzającego elektromagnetyczne promieniowanie niejonizujące występują takie promieniowania o częstotliwościach zawartych w więcej niż jednym zakresie częstotliwości, spośród wymienionych w kolumnie pierwszej tabeli załącznika do rozporządzenia, to zasięgi występowania promieniowania o wartościach granicznych wyznacza się:

- 1) na podstawie wartości średniej gęstości mocy, wyznaczonych zgodnie z zasadą określoną w § 16, gdy urządzenia radiokomunikacyjne, radionawigacyjne, radiolokacyjne pracują w zakresie częstotliwości od 300 MHz do 300 000 MHz,
- 2) według zasad określonych w § 4, gdy urządzenia pracują w różnych zakresach częstotliwości z przedziału 0,001 MHz do 300 000 MHz.

§ 4. 1. Zasięg występowania elektromagnetycznego promieniowania o wartościach dopuszczalnych, dla zakresu częstotliwości 0,1 MHz—300 000 MHz, wyznacza się korzystając z wzoru:

$$W = \sqrt{\left(\frac{E_1}{E_{g1}}\right)^2 + \dots + \left(\frac{E_n}{E_{gn}}\right)^2 + \frac{S_1}{S_{g1}} + \dots + \frac{S_m}{S_{gm}}}$$

gdzie:

W — wartość wskaźnikowa zasięgu,

$E_1, \dots, E_n, S_1, \dots, S_m$ — zmierzone lub wyznaczone wartości wypadkowe natężeń pól elektrycznych oraz gęstości mocy w poszczególnych zakresach częstotliwości, zgodnie z kolumną pierwszą tabeli załącznika,

$E_{g1}, \dots, E_{gn}, S_{g1}, \dots, S_{gm}$ — wartości dopuszczalne elektromagnetycznego promieniowania niejonizującego w poszczególnych zakresach częstotliwości, zgodnie z kolumną pierwszą tabeli załącznika.

2. Zasięg występowania elektromagnetycznego promieniowania niejonizującego o wartościach dopuszczalnych, dla zakresu częstotliwości 0,001 MHz—0,1 MHz, wyznacza się korzystając z wzoru:

$$W = \frac{E}{E_g} + \frac{H}{H_g}$$

gdzie:

W — wartość wskaźnikowa zasięgu,

E, H — zmierzone lub wyznaczone wartości natężeń pól elektrycznych i magnetycznych,

E_g, H_g — wartości dopuszczalne elektromagnetycznego promieniowania niejonizującego, zgodnie z kolumnami 2 i 3 tabeli załącznika.

3. Odległość od urządzenia wytwarzającego elektromagnetyczne promieniowanie niejonizujące, dla której $W = 1$, określa granicę występowania promieniowania niejonizującego o wartości dopuszczalnej. Odległość, dla której $W < 1$, określa obszar, na którym nie występują promieniowania o poziomach wyższych od dopuszczalnych.

4. Jeżeli wartość jednego ze składników jest mniejsza niż 5% sumy pozostałych składników, to w wyznaczaniu zasięgów występowania elektromagnetycznego promieniowania niejonizującego o wartościach dopuszczalnych, zgodnie z ust. 1, składnika tego nie uwzględnia się.

§ 5. Pomiary kontrolne elektromagnetycznego promieniowania niejonizującego wytwarzanego przez obiekty, urządzenia będące źródłami promieniowania wykonywane są:

- 1) bezpośrednio po pierwszym uruchomieniu obiektu, urządzenia,
- 2) każdorazowo w razie zmiany warunków pracy obiektu, urządzenia, o ile zmiany te mogą mieć wpływ na zmianę poziomów elektromagnetycznego promieniowania niejonizującego, którego źródłem jest ten obiekt, urządzenie.

§ 6. 1. Pomiary kontrolne elektromagnetycznego promieniowania niejonizującego w otoczeniu obiektów, urządzeń radiokomunikacyjnych, radionawigacyjnych oraz radiolokacyjnych wykonuje się w sposób umożliwiający:

- 1) wyznaczenie miejsc występowania elektromagnetycznego promieniowania niejonizującego o poziomach dopuszczalnych,
- 2) wyznaczenie granic obszarów ograniczonego użytkowania.

2. Jeżeli w otoczeniu obiektów, o których mowa w ust. 1, występuje elektromagnetyczne promieniowanie niejonizujące wytworzone przez kilka urządzeń nie pracujących równocześnie, to zasięg występowania promieniowania o poziomach dopuszczalnych wyznacza się dla urządzenia lub grupy urządzeń wytwarzających takie promieniowanie o poziomach najwyższych.

3. Pomiary kontrolne w otoczeniu obiektów, urządzeń, o których mowa w ust. 1, należy wykonywać podczas pracy wszystkich urządzeń wytwarzających elektromagnetyczne promieniowanie niejonizujące w danym zakresie częstotliwości, podanym w kolumnie pierwszej tabeli załącznika, w warunkach odpowiadających ich charakterystykom eksploatacyjnym; w przypadku możliwości eksploatacji w kilku rodzajach pracy — pomiary należy wykonać przy tym rodzaju pracy, przy którym występuje elektromagnetyczne promieniowanie niejonizujące o najwyższym poziomie.

4. Jeżeli emisje o częstotliwościach zawartych w sąsiednich zakresach częstotliwości promieniowania, podanych w kolumnie pierwszej tabeli załącznika, są tłumione w sondzie pomiarowej o mniej niż 10 decybeli (dB), to pomiary kontrolne należy przeprowadzać przy wyłączonych urządzeniach nadawczych pracujących w tych zakresach częstotliwości.

§ 7. Pomiary kontrolne w otoczeniu obiektów, urządzeń, o których mowa w § 6, przeprowadza się w punktach i pionach pomiarowych; pionem pomiarowym jest linia pionowa, wzdłuż której przemieszczana jest sonda aparatury pomiarowej w celu znalezienia maksymalnych lub dopuszczalnych poziomów elektromagnetycznego promieniowania niejonizującego.

§ 8. Pomiary kontrolne w otoczeniu obiektów, urządzeń, o których mowa w § 6, w przyjętych pionach pomiarowych wykonuje się w punktach położonych na wysokościach od 0,3 m do 1,8 m nad powierzchnią ziemi lub nad innymi powierzchniami, na których mogą przebywać ludzie, przyjmując za wynik pomiaru maksymalny poziom elektromagnetycznego promieniowania niejonizującego. W pobliżu instalacji i elementów metalowych pomiary kontrolne należy wykonywać w odległości nie mniejszej niż 0,3 m od tych instalacji i elementów metalowych.

§ 9. 1. Pomiary kontrolne w otoczeniu obiektów, urządzeń, o których mowa w § 6, w punktach i pionach pomiarowych, o których mowa w § 7, wykonuje się wzdłuż głównych oraz pomocniczych kierunków pomiarowych.

2. Główne kierunki pomiarowe ustala się wzdłuż kierunku maksymalnego zasięgu oddziaływania elektromagnetycznego promieniowania niejonizującego oraz wzdłuż linii prostych łączących urządzenie nadawcze z najbliższymi osiedlami i wolno stojącymi budynkami mieszkalnymi.

3. Pomocnicze kierunki pomiarowe ustala się przy uwzględnieniu: lokalizacji obiektów, urządzeń, o których mowa w § 6, warunków terenowych występujących na obszarach je otaczających oraz parametrów technicznych zainstalowanych urządzeń.

§ 10. 1. Pomiary kontrolne elektromagnetycznego promieniowania niejonizującego należy przeprowadzać w dodatkowych pionach pomiarowych w budynkach mieszkalnych oraz na balkonach i tarasach, na których mogą przebywać ludzie.

2. Pomiary kontrolne, o których mowa w ust. 1, w dodatkowych pionach pomiarowych, w pomieszczeniach budynków znajdujących się w otoczeniu obiektów i urządzeń, o których mowa w § 6, wykonuje się:

- 1) w środku pomieszczenia, na wysokości od 0,3 m do 1,8 m nad poziomem podłogi,

- 2) w płaszczyźnie otworu okiennego znajdującego się od strony źródła elektromagnetycznego promieniowania niejonizującego,

- 3) w odległości nie mniejszej niż 0,3 m od instalacji telefonicznych, wyłączonych odbiorników radiowych i telewizyjnych, instalacji telewizji kablowej oraz systemów multimedialnych, a także instalacji elektrycznych, grzewczych i wodociągowych.

§ 11. W otoczeniu obiektów, urządzeń radiokomunikacyjnych długofalowych i średniofalowych:

- 1) główne kierunki pomiarowe ustala się zgodnie z § 9 ust. 2, a kierunki pomocnicze ustala się na kierunkach odpowiadających trzem kierunkom zainstalowanych odciągów i trzem kierunkom pomiędzy tymi odciągami,

- 2) pomocnicze kierunki ustala się dodatkowo pod napowietrznymi liniami energetycznymi,

- 3) przyjmuje się pierwszy pion pomiarowy w odległości nie większej niż jeden metr od ogrodzenia terenu, na którym zainstalowana jest antena; odległość pomiędzy pionami pomiarowymi wzdłuż danego kierunku pomiarowego nie powinna być większa niż 50 m,

- 4) na obszarach zabudowanych dodatkowo piony pomiarowe dobiera się na terenie zabudowy — na dziedzińcach, placach, podwórkach, klatkach schodowych i, w miarę możliwości, w pomieszczeniach użytkowych i mieszkalnych, ze szczególnym zwróceniem uwagi na miejsca, w których anteny nadawcze nie są zastąpione przez budynki.

§ 12. 1. W otoczeniu obiektów, urządzeń radiokomunikacyjnych krótkofalowych wyposażonych w anteny:

- 1) spolaryzowane pionowo — kierunki pomiarowe ustala się według zasad określonych w § 11 pkt 1 i 2,

- 2) spolaryzowane poziomo — główne kierunki pomiarowe ustala się wzdłuż kierunków maksymalnego promieniowania anten, a kierunki pomocnicze — na kierunkach odchylonych o $\pm 30^\circ$ i $\pm 60^\circ$ od kierunków maksymalnego promieniowania anten.

2. Jeżeli teren, na którym znajduje się obiekt, urządzenie radiokomunikacyjne krótkofalowe, jest:

- 1) ogrodzony — pierwszy pion pomiarowy na ustalonym kierunku dobiera się w pobliżu ogrodzenia terenu, w odległości nie mniejszej niż jeden metr od tego ogrodzenia,

- 2) nie ogrodzony — pierwszy pion pomiarowy przyjmuje się w odległości jednego metra od podstawy masztu anteny.

3. Odległość pomiędzy pionami pomiarowymi wzdłuż kierunków, o których mowa w ust. 1, nie powinna być większa niż 10 metrów.

4. Pomiaru kontrolne wzdłuż kierunków, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, wykonuje się do odległości 100 m od anteny lub do odległości określonej zasięgiem występowania promieniowania o dopuszczalnych poziomach.

5. Jeżeli w otoczeniu obiektów, urządzeń radiokomunikacyjnych krótkofalowych znajdują się wzniesienia o wysokościach zbliżonych do wysokości zainstalowania anten, to na tych wzniesieniach wykonuje się dodatkowo pomiary w odległości do 2 km od tych obiektów, urządzeń.

6. W otoczeniu obiektów, urządzeń radiokomunikacyjnych krótkofalowych na terenach zabudowanych pomiary wykonuje się według zasad określonych w § 11 pkt 4.

§ 13. W otoczeniu obiektów, urządzeń radiokomunikacyjnych krótkofalowych, zainstalowanych na budynkach mieszkalnych i użytkowych, pomiary elektromagnetycznego promieniowania niejonizującego wykonuje się:

- 1) wzdłuż kierunków, o których mowa w § 12, odpowiednio do rodzaju anteny,
- 2) w pomieszczeniach przyległych do pomieszczenia, w którym znajduje się nadajnik,
- 3) w pomieszczeniach znajdujących się w bezpośrednim sąsiedztwie nie ekranowanych linii zasilających anteny.

§ 14. 1. W otoczeniu obiektów, urządzeń radiokomunikacyjnych ultrakrótkofalowych, telewizyjnych, wyposażonych w anteny:

- 1) o dookólnej charakterystyce promieniowania — główne kierunki pomiarowe ustala się na kierunkach odpowiadających azymutom ścian jednostek antenowych,
- 2) kierunkowe — główne kierunki pomiarowe ustala się na kierunkach maksymalnego promieniowania anten, a kierunki pomocnicze ustala się na kierunkach odchylonych o $\pm 30^\circ$ i $\pm 60^\circ$ od tych kierunków.

2. Jeżeli teren, na którym znajduje się obiekt, urządzenie radiokomunikacyjne ultrakrótkofalowe, telewizyjne, jest:

- 1) ogrodzony — pierwszy pion pomiarowy przyjmuje się w odległości nie mniejszej niż jeden metr od tego ogrodzenia,
- 2) nie ogrodzony — pierwszy pion pomiarowy przyjmuje się w odległości 10 m od podstawy masztu anteny.

3. Odległość pomiędzy pionami pomiarowymi nie powinna być większa od 20 m.

4. Pomiary wykonuje się:

1) do odległości równej 2,5-krotnej wysokości zainstalowania anteny,

2) do odległości równej 5-krotnej wysokości zainstalowania anteny — na wzniesieniach i w budynkach o wysokościach zbliżonych do wysokości zainstalowania anteny.

§ 15. 1. W otoczeniu obiektów, urządzeń radiolokacyjnych pracujących w zakresie częstotliwości od 300 MHz do 300 000 MHz:

1) główne kierunki pomiarowe ustala się wzdłuż kierunku maksymalnego zasięgu oddziaływania elektromagnetycznego promieniowania niejonizującego,

2) pomocnicze kierunki pomiarowe ustala się wzdłuż kierunków odchylonych od kierunku, o którym mowa w pkt 1, o $\pm 120^\circ$, a także wzdłuż prostych łączących obiekt z najbliższymi budynkami mieszkalnymi.

2. Jeżeli teren, na którym znajduje się obiekt, urządzenie radiolokacyjne, jest ogrodzony, pierwszy pion pomiarowy na ustalonym kierunku ustala się w odległości nie mniejszej niż jeden metr od ogrodzenia.

3. Odległość pomiędzy pionami pomiarowymi, wzdłuż kierunków pomiarowych, o których mowa w ust. 1, nie może być większa niż 100 m.

§ 16. 1. W otoczeniu obiektów, urządzeń radiolokacyjnych podczas pomiarów średniej gęstości mocy fali elektromagnetycznej:

1) spolaryzowanej liniowo — sondę pomiarową należy w wybranym punkcie pomiarowym ustawiać tak, aby uzyskać maksymalne wskazania gęstości mocy pola,

2) spolaryzowanej eliptycznie — sondę pomiarową należy ustawiać tak w wybranym punkcie pomiarowym, aby uzyskać maksymalne wskazanie gęstości mocy pola (S_{E1}). Wartość drugiej składowej pola (S_{E2}) stanowi maksymalne wskazanie dla zmiennej o kąt 90° ustawienia sondy pomiarowej. Wartość średniej gęstości mocy pola w danym punkcie pomiarowym jest sumą zmierzonych wartości (S):

$$S = S_{E1} + S_{E2}$$

2. Jeżeli różnica uzyskanej wartości mocy pola S nie przekracza 20%, to zasady określonej w ust. 1 pkt 2 nie stosuje się.

§ 17. 1. Jeżeli obiekty, urządzenia radiolokacyjne w warunkach normalnej eksploatacji wytwarzają elektromagnetyczne promieniowanie niejonizujące w postaci niestacjonarnego pola elektromagnetycznego, to na czas wykonywania pomiaru, mającego na celu wyznaczenie średniej wartości gęstości mocy, należy zmienić warunki pracy tych obiektów, urządzeń w taki sposób, aby wytwarzały one pole stacjonarne na kierunku, wzdłuż którego wykonywane są pomiary;

wartość średniej gęstości strumienia mocy mikrofalowej w miejscu pomiaru powinna być równa maksymalnej wartości średniej gęstości strumienia mocy mikrofalowej pola wytwarzanego w znamionowych warunkach pracy w ciągu całego okresu zmienności tego pola.

2. W celu wyznaczenia występującej w punkcie pomiarowym średniej wartości gęstości mocy pola pochodzącego od wytwarzających niestacjonarne pole elektromagnetyczne obiektów, urządzeń należy uzyskany w warunkach określonych w ust. 1 wynik pomiaru przemnożyć przez charakteryzujący pole niestacjonarne współczynnik c obliczony według wzoru:

$$c = \frac{3\Theta_{3dB}}{360} \quad \text{gdy } R > 0,8 \frac{D^2}{\lambda};$$

$$c = \frac{6 \arctg \frac{D}{2R}}{360} \quad \text{gdy } R \leq 0,8 \frac{D^2}{\lambda};$$

gdzie:

c — współczynnik charakteryzujący pole niestacjonarne,

Θ_{3dB} — szerokość wiązki anteny na poziomie połowy mocy, podana w stopniach,

D — rozpiętość anteny, podana w metrach,

R — odległość pomiędzy osią obrotu anteny a miejscem, dla którego określa się współczynnik c , podana w metrach,

λ — długość fali, podana w metrach.

§ 18. 1. W otoczeniu obiektów, urządzeń radiokomunikacyjnych amatorskich pomiary wykonuje się do odległości występowania promieniowania o poziomach dopuszczalnych, uwzględniając typowe miejsca przebywania ludzi.

2. Piony pomiarowe, w otoczeniu obiektów, o których mowa w ust. 1, przyjmuje się na dziedzińcach, placach, podwórkach, klatkach schodowych, dachach budynków oraz w pomieszczeniach mieszkalnych i użytkowych.

§ 19. 1. Pomiary kontrolne poziomów elektromagnetycznego promieniowania niejonizującego w otoczeniu stacji i linii elektroenergetycznych wykonuje się, o ile ich napięcie znamionowe jest równe bądź wyższe niż 110 kV.

2. Pomiary kontrolne, o których mowa w ust. 1, przeprowadza się w szczególności w tych miejscach, w których na podstawie uprzednio przeprowadzonych obliczeń stwierdzono występowanie elektromagnetycznego promieniowania niejonizującego o poziomach zbliżonych do dopuszczalnych poziomów.

3. W otoczeniu stacji elektroenergetycznych pomiary kontrolne elektromagnetycznego promieniowania niejonizującego powinno się przeprowadzać

poza ogrodzonym terenem stacji, w odległościach nie mniejszych niż połowa wysokości ogrodzenia stacji.

4. Każdą linię elektroenergetyczną wchodzącą lub wychodzącą z terenu stacji elektroenergetycznej należy traktować jako odrębną.

§ 20. 1. W otoczeniu stacji i linii elektroenergetycznych pomiary kontrolne pola elektrycznego należy wykonywać:

- 1) nad powierzchnią ziemi lub nad innymi powierzchniami, na których mogą przebywać ludzie, w szczególności dachami, tarasami, balkonami, podestami — na wysokości 1,8 m,
- 2) w pobliżu obiektów budowlanych, w odległości nie mniejszej niż 1,6 m od ścian tych obiektów.

2. Pomiary kontrolne pola magnetycznego w otoczeniu stacji, linii elektroenergetycznych należy wykonywać w pionach pomiarowych, na wysokościach od 0,3 m do 1,8 m nad powierzchnią ziemi lub nad innymi powierzchniami, na których mogą przebywać ludzie, w szczególności dachami, tarasami, balkonami, podestami.

3. Podczas pomiarów kontrolnych należy nadać osi pomiarowej sondy takie położenie w stosunku do stacji i linii elektroenergetycznych, aby przyrząd pomiarowy wskazywał maksymalne wartości wielkości mierzonej w danym punkcie.

§ 21. Największą wartość napięcia roboczego linii, największy prąd roboczy linii, największy zwis przewodów fazowych linii uwzględnia się przy pomiarach kontrolnych elektromagnetycznego promieniowania niejonizującego, wytwarzanego przez linie elektroenergetyczne.

§ 22. Pomiary kontrolne elektromagnetycznego promieniowania niejonizującego, w otoczeniu stacji i linii elektroenergetycznych, należy wykonywać przy dobrej pogodzie, bez opadów atmosferycznych.

§ 23. Na czas wykonywania pomiarów kontrolnych elektromagnetycznego promieniowania niejonizującego z otoczenia linii i stacji elektroenergetycznych należy usunąć wszystkie przedmioty i obiekty ruchome, które mogą wpływać na wyniki tych pomiarów.

§ 24. W otoczeniu obiektów, urządzeń i źródeł wytwarzających elektromagnetyczne promieniowanie niejonizujące, nie wymienionych w rozporządzeniu, pomiary kontrolne wykonuje się do odległości określonej występowaniem takiego promieniowania o poziomach dopuszczalnych.

§ 25. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa: w z. *R. Gawlik*

Załącznik do rozporządzenia Ministra Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa z dnia 11 sierpnia 1998 r. (poz. 676)

DOPUSZCZALNE POZIOMY ELEKTROMAGNETYCZNEGO PROMIENIOWANIA NIEJONIZUJĄCEGO
CHARAKTERYZOWANE POPRZEZ WARTOŚCI GRANICZNE WIELKOŚCI FIZYCZNYCH

Zakres częstotliwości promieniowania		Wielkość fizyczna		Gęstość mocy	Gęstość prądu jonowego
		Składowa elektryczna	Składowa magnetyczna		
Lp.	1	2	3	4	5
1	pola stałe	16 kV/m	8 kA/m	—	100 nA/m ²
2	pola 50 Hz	10 kV/m	80 A/m	—	—
3	0,001—0,1 MHz	100 V/m	10 A/m	—	—
4	powyżej 0,1 do 10 MHz	20 V/m	2 A/m	—	—
5	powyżej 10 do 300 MHz	7 V/m	—	—	—
6	powyżej 300 do 300 000 MHz	—	—	0,1 W/m ²	—

Objaśnienia:

Wartości graniczne czynników fizycznych charakteryzujących dopuszczalne poziomy promieniowania odpowiadają:

- wartościom skutecznym natężeń pól elektrycznych i magnetycznych o częstotliwości 50 Hz i od 0,001 do 300 MHz,
- wartościom średnim gęstości mocy pól elektromagnetycznych o częstotliwości powyżej 300 MHz do 300 000 MHz.

677

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI

z dnia 28 lipca 1998 r.

w sprawie trybu oraz jednostek i warunków ich współdziałania w zakresie pilotowania pojazdów, których wymiary, masa lub nacisk osi przekraczają określone wielkości.

Na podstawie art. 129 ust. 5 pkt 3 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. — Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. Nr 98, poz. 602, Nr 123, poz. 779 i Nr 160, poz. 1086 oraz z 1998 r. Nr 106, poz. 668) zarządza się, co następuje:

§ 1. Użyte w rozporządzeniu określenia oznaczają:

- ustawa — ustawę z dnia 20 czerwca 1997 r. — Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. Nr 98, poz. 602, Nr 123, poz. 779 i Nr 160, poz. 1086 oraz z 1998 r. Nr 106, poz. 668),
- pojazd nienormalny — pojazd lub zespół pojazdów (z ładunkiem lub bez ładunku), którego masa, naciski osi lub wymiary są większe od dopuszczalnych, przewidzianych dla danej drogi i w przepisach określających warunki techniczne pojazdów oraz określonych w art. 61 ust. 6 i 10, a także w art. 62 ust. 4 ustawy; dotyczy to również kolumny pojazdów nienormalnych,
- pilot — osobę bezpośrednio odpowiedzialną za bezpieczeństwo w czasie przejazdu pojazdu nienormalnego,
- pojazd pilotujący — odpowiednio wyposażony i oznakowany pojazd samochodowy, przy użyciu którego zabezpiecza się przejazd pojazdu lub kolumny pojazdów nienormalnych,
- pilotowanie — zespół czynności wykonywanych na drodze przez pilotów korzystających z pojazdów pilotujących, które mają na celu zapewnienie bezpieczeństwa ruchu podczas przejazdu pojazdu nienormalnego,
- organizator transportu — osobę fizyczną lub osobę prawną albo jednostkę organizacyjną nie posiadającą osobowości prawnej, przygotowującą i przeprowadzającą przejazd pojazdu nienormalnego,
- zezwolenie na przejazd pojazdu nienormalnego — zezwolenie, o którym mowa w art. 61 ust. 11 ustawy, zwane dalej „zezwoleniem”.

§ 2. Przepisów rozporządzenia nie stosuje się do pilotowania nienormalnych pojazdów specjalnych i używanych do celów specjalnych pojazdów Sił Zbroj-